

Geachte Redactie!

Vergun mij naar aanleiding van de opmerkingen van NIJHOFF over het voorstel H der Afd. Amsterdam (*Ned. Tijdschr. voor Geneesk.* n°. 22), nu daaruit duidelijk gebleken is, wat eigenlijk met dit voorstel beoogd wordt, over deze zaak ook iets in het midden te brengen.

Met NIJHOFF ben ik het eens, dat het niet wenschelijk zou zijn, als de straf-bepalingen tegen het opwekken van abortus geschrapt werden, integendeel ik zou willen zien, dat door den strafrechter, zooveel mogelijk, werd opgetreden tegen ieder, die zich aan dit misdrijf schuldig maakt. Daar het nu niet dan onder zeer bijzondere omstandigheden mogelijk is, dat een veroordeeling voor *afdrijving* uitgesproken wordt, omdat het vrijwel onmogelijk is, het bewijs te leveren, dat de vrucht op het oogenblik van de afdrijving leefde, meen ik, dat het beter is niet *alleen* te letten op het nadeel, dat de vrucht, maar meer op het letsel, dat aan de vrouw wordt toegebracht als een gevolg van de handelingen, die voor het opwekken van den abortus verricht worden.

Hier ter plaatse behoef ik niet te betoogen, dat door die handelingen, „zoodanig lichamelijk letsel, dat daaruit tijdelijke ziekte ontstaat” (Art. 308 W. v. Sr.), te voorschijn kan geroepen worden, en dat ook de rechterlijke macht die meening is toegedaan, bleek mij, dezer dagen uit een vonnis (18 April 1895) uitgesproken door de Arrondissements-Rechtbank te 's-Gravenhage (zie *Het Paleis van Justitie*, n°. 44, 31 Mei 1895) en is mij uit eigen ervaring ook bekend. In verloop van verscheidene jaren heb ik op last van den Rechter-Commissaris, belast met de instructie van Strafzaken, driemaal de lijkopening verricht bij vrouwen, die tengevolge van eenen abortus provocatus waren gestorven, en telkens werd aan de verdachte, bij het voorloopig onderzoek, ten laste gelegd „het veroorzaken „van den dood door schuld” (Art. 307 W. v. Sr.). Wel kwam het in die gevallen niet tot een behandeling der zaak in openbare zitting, omdat de samenstelling tusschen de strafbare handeling en den dood niet voldoende bewezen kon worden (het zou mij te ver voeren de redenen hiervan te vermelden), maar toch is er meer kans, dat bij deze qualificatie van het misdrijf een veroordeeling wordt uitgesproken, omdat, in het algemeen genomen, het bewijs der schuld gemakkelijker zal kunnen worden geleverd.

De straf, die in deze gevallen geëischt kan worden is, weliswaar, veel geringer, dan bij afdrijving, maar toch zou iedere veroordeeling, ook als afschrikwekkend voorbeeld werkende, veel nut kunnen veroorzaken. De verhooging van de straf, gepaard met „ontzetting van de uitoefening van het „beroep, en de openbaarmaking van de uitspraak” (Art. 309 W. v. Sr.), in die gevallen, waar het misdrijf in de uitoefening van eenig beroep (bijv. van Vroedvrouw) wordt gepleegd, is zeker een niet te minachten zaak.

Toch zal ongetwijfeld ook bij deze wijze van handelen nog talrijke malen abortus worden opgewekt, waarbij de schuldige ongestraft blijft:

1°. omdat het wettig en overtuigend bewijs der schuld niet kan worden geleverd;

2°. omdat het misdrijf niet eenmaal ter kennis komt van de Justitie.

Dit laatste meen ik, voor een deel althans, te mogen wijten aan de medici zelf.

Wanneer alle medici, maar vooral de specialiteiten in Gynaecologie en Verloskunde er toe konden besluiten elk geval, dat hun verdacht voorkwam, ter kennis van de Justitie te brengen, en daarin niet verflauwden, ook indien na kennisgeving van het vermoedelijk plaats gehad hebbende misdrijf geen vervolging werd ingesteld, dan zou er veel meer kans zijn, dat nu en dan een veroordeeling uitgesproken werd, nog daargelaten, dat de herhaalde onderzoekingen van Politie en Justitie een heilzamen schrik zou brengen onder hen, die zich bezighouden met het plegen van dit misdrijf.

Rotterdam, 4 Juni 1895.

P. H. SIMON THOMAS.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — *The British medical Journal* bericht het overlijden van Dr. JOHN M. BYRON, lector in de bacteriologie te New-York, geboren te Lima in 1861. Hij nam een voorname plaats in onder de Amerikaansche bacteriologen. Zijn ziekte — tuberculose — schreef hij toe aan het inademen van tuberkel-bacillen bij het nemen van proeven met materiaal, dat hij had laten opdrogen. Tot het laatst toe werkte hij in zijn laboratorium, zelf de grondstoffen voor onderzoek leverende. Het is te hopen, dat niemand hem gestoord heeft in zijn troostrijke overtuiging, dat hij zijner wetenschap ten offer viel.

— **Ingeënte tuberculose.** Grootere zekerheid omtrent de ziekteoorzaak biedt de mededeeling van COLLINGS en MURRAY in hetzelfde tijdschrift. Zij betreft drie personen, op den arm getatoueed door een phthisicus kort voor zijn dood. De Oost-Indische inkt, daartoe gebezigd, was aangemengd met speeksel van den patiënt. De teekeningen waren na verloop van drie tot vijf weken met tuberkels bezet.

— **Bestrafing van onnatuurlijke zonde.** Ongetwijfeld naar aanleiding van het proces OSCAR WILDE betoogt het *Br. med. Journal*, dat het beter ware de meestal psychisch gestoorde schuldigen voor altijd, maar op menschelijke wijze, uit de maatschappij te verwijderen, waar zij een voortdurend gevaar opleveren voor anderen, die op de grenzen van het zedelijk evenwicht staan, dan, zooals nu geschiedt, hun een beperkten, maar harden straftijd op te leggen, na welks verstrijken zij hun verderfelijken invloed weer kunnen uitoefenen, maar dan in een lageren, minder weerstand biedenden kring, dan dien, waarin zij te voren verkeerden.

PARIJS. — De schilder BROUILLET heeft een stuk voltooid, getiteld: „*Un coin du Pavillon de la Diphtérie à Trousseau*”, dat volgens BAUDOIN de „clou” van het Salon zal zijn. Het stelt voor: een inspuiting met antidiphtheritisch serum, in tegenwoordigheid van verscheidene bekende figuren,